

«L'Església reconeix el paper fonamental de les dones en tots els àmbits»

Entrevista a María José García Celma, doctora en Farmàcia per la Universitat de Barcelona, amb motiu de l'aula de teologia, celebrada a l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua, sobre evolucionisme, publicada a Catalunya Cristiana.

14/05/2009

*Amb motiu del bicentenari de Darwin i del 150è aniversari de la publicació de «L'origen de les espècies», l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua, a Barcelona, ha organitzat durant els últims mesos una aula de teologia centrada en l'evolucionisme. Una de les ponències més esperades va tenir lloc el 21 de març passat amb el suggeridor títol «Cervell d'home i cervell de dona», a càrrec de la doctora en Farmàcia María José García (Tortosa, 1962). La professora de la Universitat de Barcelona, casada i amb quatre fills, va abordar amb passió un tema que, tot i no pertànyer directament a la seva especialitat científica, l'atrau des de fa temps. Segons García, «l'estudi de les diferències posa de manifest l'aspecte complementari dels homes i les dones a la societat». —**Hi ha realment tantes diferències entre el cervell de l'home i el cervell de la dona?***

—Hi ha algunes diferències entre el cervells dels homes i de les dones. Des de l'any 2000 han aparegut nombroses publicacions científiques, dins de l'àmbit de les neurociències, que estudien el cervell dels homes i les dones, així com les implicacions que poden tenir aquestes diferències en la salut mental, en la predisposició a patir algunes malalties i en la resposta als tractaments farmacològics. El desenvolupament del cervell depèn fonamentalment de la informació genètica i de factors hormonals, però les influències de l'entorn familiar i cultural i l'activitat personal poden modificar el funcionament dels circuits neuronals. És possible distingir un cervell d'home i un de dona per l'anatomia i sobretot per la funcionalitat i pel processament de les emocions. Els homes i les dones utilitzem àrees del cervell diferents per resoldre algunes tasques, fins i tot quan ho fem amb igual

rendiment. Les habilitats també poden variar segons la concentració d'hormones. L'estudi de les diferències posa de manifest l'aspecte complementari dels homes i les dones a la societat.

—Com afecten aquestes diferències a les capacitats intel·lectuals, professionals i socials d'homes i dones?

—Els homes i les dones són equivalents intel·lectualment, però les diferències a nivell cerebral fan que les dones estiguin més predisposades a l'empatia i els homes a la sistematització. També podem dir que les dones destaquen en algunes habilitats, per exemple en les relacionades amb la comunicació i, en canvi, els homes destaquen en unes altres, com per exemple en les relacionades amb l'orientació a l'espai. La concentració hormonal pot modificar l'habilitat per realitzar

algunes tasques, però sempre, tant en homes com en dones, la repetició d'una tasca millora el rendiment, per la plasticitat dels circuits neuronals.

—Davant del corrent de pensament que proclama que tots som iguals... Per què creu que és important deixar clares les diferències?

—Naturalment que homes i dones som iguals com a persones, és a dir, en dignitat i en drets i deures, però el coneixement d'aquestes diferències innates ens pot ajudar a conviure, a entendre la manera de veure la realitat dels altres, i a potenciar les habilitats complementàries, que enriqueixen la família i la societat.

—Coincideix tot plegat amb l'antropologia cristiana instaurada en el Concili Vaticà II? Què opina de l'acusació de masclisme que sovint pateix l'Església?

—L'Església reconeix el paper fonamental de les dones en tots els àmbits; per comprovar-ho, només cal llegir la carta apostòlica *Mulieris dignitatem*, on queda ben clar. Moltes vegades alguns mitjans de comunicació treuen expressions fora de context per intentar demostrar que l'Església és masclista, però, per conèixer la veritat, cal anar a les fonts, cosa que sovint no fem, probablement per manca de temps. La impossibilitat que una dona pugui rebre l'ordenació sacerdotal no és una discriminació que l'Església justifiqui per raons biològiques ni per capacitat intel·lectual, sinó que té un sentit teològic. El Concili Vaticà II proposa una dona, la Mare de Déu, com a model de màxima perfecció, per als homes i per a les dones.

Catalunya Cristiana // Samuel Gutiérrez

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/lesglesia-
reconeix-el-paper-fonamental-de-les-
dones-en-tots-els-ambits/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/lesglesia-reconeix-el-paper-fonamental-de-les-dones-en-tots-els-ambits/) (11/08/2025)